

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 520/2011-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. decembra 2011 predbežne prerokoval sťažnosť J. B., P., t. č. vo výkone trestu, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj porušenia jeho práv podľa čl. 5 ods. 1, čl. 6 ods. 2 a 3 a čl. 7 ods. 2 a 5 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Poprad v konaní vedenom pod sp. zn. 5 T/115/2008 a jeho rozsudkom z 18. marca 2009 a tiež v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Nt/10/2010 a jeho uznesením z 12. apríla 2011, ako aj postupom Krajského súdu v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 6 To/32/2009 a jeho uznesením z 18. februára 2010 a tiež v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Tos/14/2011 a jeho uznesením z 21. júna 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. B. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. novembra 2011 doručená sťažnosť J. B., P., t. č. vo výkone trestu (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej

republiky (ďalej len „ústava“), ako aj porušenia jeho práv podľa čl. 5 ods. 1, čl. 6 ods. 2 a 3 a čl. 7 ods. 2 a 5 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Poprad (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 T/115/2008 a jeho rozsudkom z 18. marca 2009 a tiež v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Nt/10/2010 (rozhodovanie o návrhu sťažovateľa na povolenie obnovy konania) a jeho uznesením z 12. apríla 2011, ako aj postupom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 To/32/2009 a jeho uznesením z 18. februára 2010 a tiež v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Tos/14/2011 (rozhodovanie o sťažnosti proti uzneseniu č. k. 4 Nt/10/2010-39 z 12. apríla 2011) a jeho uznesením z 21. júna 2011.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti, ktorú označil ako „*Podnet na podanie sťažnosti v mojej tres. veci, ktorej som sa mal údajne dopustiť*“, okrem iného uviedol:

„1. *Vyšetrovanie viedol vyšetrovák, ktorý bol za mňa degradovaný o jeden stupeň hodnosti.*

2. *Súdna znalkyňa robila posudok podľa obžaloby, čo priznala na hlavnom pojednávaní.*

3. *Zmarené hlavné pojednávanie – zaujatosť súdu. Vyhlásenie predsedu senátu dňa 18. 3. 2009, že rozsudok dostanem do pätnástich dní – čakal som viac ako dva mesiace.*

4. *Predseda senátu JUDr. M. P., prokurátorka Mgr. M. K. Ma dávali do väzby viedli predbežne aj hlavné pojednávanie, dokonca tá istá prokurátorka zamietla mi obnovu konania.*

5. *Krajský súd nevypočul svedkov – vyhlásenie, vyjadrenie predsedu súdu JUDr. D., že kraj. súd nie je na dokazovanie.*

6. *Prokurátorka Mgr. M. K. – Uznesenie o vznesení obvinenia bolo obvinenému doručené 28. 5. 2008 pri jeho výsluchu voči ktorému si obvinený J. B. v zákonnej lehote dňa 13. 11. 2007 podal ústne pri výsluchu sťažnosť.“*

V konaní uvedených subjektov vidí sťažovateľ porušenie:

„... čl. 17 odst. 2 a 5 Ústavy SR a čl. 7 odst. 2 a 5 o dohovore o ochrane ľudských práv a slobôd..., a čl. 6 odst. 2 a 3 Dohovoru, a čl. 5 odst. 1“, pričom v tejto súvislosti uvádza, «... že mu nebola dokázaná vina zákonným spôsobom a pochybnosti sú v prospech

obvineného, zásada „in dubio pro reo“», preto žiada „... o riadny súd kde bude môcť dokázať svoju nevinu“.

II.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každej sťažnosti ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jej prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia sťažnosti vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, sťažnosti, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné sťažnosti alebo sťažnosti podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj sťažnosti podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyužil opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Podľa § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd neodmietne prijatie sťažnosti, aj keď sa nesplnila podmienka podľa odseku 1, ak sťažovateľ preukáže, že túto podmienku nesplnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

Zákonným predpokladom na prijatie sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Pri opatrení alebo inom zásahu sa lehota počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ

mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 64/03, I. ÚS 188/03).

Ústavný súd vo svojom rozhodovaní vychádza z ústavného princípu subsidiarity svojej právomoci vo vzťahu k všeobecným súdom vyplývajúceho z čl. 127 ods. 1 ústavy, podľa ktorého ústavný súd nie je oprávnený prijať na ďalšie konanie sťažnosť fyzickej osoby alebo právnickej osoby vo veci porušenia jej základných práv alebo slobôd, ak o ochrane týchto práv a slobôd rozhoduje iný súd, ktorý v súlade so všeobecnou právomocou podľa čl. 142 ods. 1 ústavy má aj zákonom vymedzenú právomoc konať o ochrane konkrétneho základného práva alebo slobody (II. ÚS 54/02).

Ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Ústavný súd predstavuje ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú (III. ÚS 149/04).

1. V súvislosti s namietaným porušením základných práv sťažovateľa podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, ako aj porušenia jeho práv podľa čl. 5 ods. 1, čl. 6 ods. 2 a 3 a čl. 7 ods. 2 a 5 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 T/115/2008 a jeho rozsudkom z 18. marca 2009, ako aj v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Nt/10/2010 a jeho uznesením z 12. apríla 2011 ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity ustanovený v čl. 127 ods. 1 ústavy (premietnutý aj do § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde), z ktorého vyplýva, že právomoc ústavného súdu je daná iba vtedy, ak o ochrane základných práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Ústavný súd preto konštatuje, že nemá právomoc preskúmať napadnutý postup a rozsudok okresného súdu z 18. marca 2009, pretože ich preskúmal na základe odvolania sťažovateľa krajský súd, ktorý uznesením č. k. 6 To/32/2009-286 z 18. februára 2010 odvolanie sťažovateľa podľa § 319 Trestného poriadku zamietol, a ani

postup a uznesenie okresného súdu z 12. apríla 2011, pretože ich preskúmal na základe sťažnosti sťažovateľa krajský súd, ktorý uznesením č. k. 5 Tos/14/2011-51 z 21. júna 2011 sťažnosť sťažovateľa podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol.

Vzhľadom na túto skutočnosť ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti túto v časti smerujúcej proti postupu a rozhodnutiam okresného súdu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

2. Sťažovateľ namieta tiež porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, ako aj porušenie svojich práv podľa čl. 5 ods. 1, čl. 6 ods. 2 a 3 a čl. 7 ods. 2 a 5 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 To/32/2009 a jeho uznesením z 18. februára 2010, ako aj v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Tos 14/2011 a jeho uznesením z 21. júna 2011.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

Ústavný súd v rámci svojej judikatúry (napr. III. ÚS 90/03, III. ÚS 188/03, III. ÚS 81/06) vyslovil, že pri právoplatnom rozhodnutí podľa Trestného poriadku, ktoré sa sťažovateľovi v odpise doručuje a ktorým mali byť porušené jeho základné práva alebo slobody, je pre začiatok plynutia lehoty dvoch mesiacov podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde rozhodujúce doručenie odpisu tohto rozhodnutia sťažovateľovi, a nie jeho právnenému zástupcovi.

Zo spisovej dokumentácie priloženej k sťažnosti, ako aj zo zistení ústavného súdu vyplýva, že namietané uznesenie krajského súdu č. k. 6 To/32/2009-286 z 18. februára 2010, ktorým krajský súd zamietol odvolanie sťažovateľa, nadobudlo právoplatnosť 18. februára 2010 (sťažovateľovi okresný súd uznesenie doručil 1. apríla 2010), a tiež to, že namietané uznesenie krajského súdu č. k. 5 Tos/14/2011-51 z 21. júna 2011, ktorým krajský

súd zamietol sťažnosť sťažovateľa, nadobudlo právoplatnosť 21. júna 2011 a sťažovateľovi bolo doručené 18. júla 2011. Sťažovateľ doručil ústavnému súdu svoju sťažnosť 14. novembra 2011, t. j. zjavne po uplynutí lehoty uvedenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na túto skutočnosť ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľa v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako podanú oneskorene.

Pretože sťažnosť bola odmietnutá ako celok, ústavný súd o ďalších návrhoch sťažovateľa uplatnených v sťažnosti nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. decembra 2011